

עמ"ת 25829/01/18 - ר ל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בנצרת

עמ"ת 18-01-25829 ל(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט רננה גלפז מוקדי
עורר ר ל (עציר)
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

1. לפני עורך על החלטת בית משפט השלום בנצרת (כב' השופט נ. אדריס) אשר ניתנה בתיק מ"ת 17-10-44162 ביום 18.8.2018, במסגרת הוראה בית המשפט קמא על הותרת העורר באופן תנאי השחרור אשר נקבעו, בהסכמה בין הצדדים, ביום 24.10.17.

2. נגד העורר הגosh ביום 24.10.17 כתוב אישום המיחס לו איום אשר השמע בפניה של שוטרת משטרת ישראל, במהלך חקירה אליה הזמן בעקבות תלונות גרוותתו. בתגובה לבקשת השוטרת כי יציג בפניה את צו ההגנה שניתן בעניין גרוותתו, השיב העורר "זהו, היום אני מתקשר לילדה שלי ואני רוצה לראות מה יהיה, ואם היא מתלוננת עלי עוד פעם אני רוצה אותה". בגין כך, יוחסה לו עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

פרט אישום נוסף מיחס לעורר עבירות של איומים והפרת הוראה חוקית בכך שבシיחה עם בתו ביקש ממנה להעביר לאימה מסר לפיו על חברה של האם "לצאת מהתמונה" תוך איום שככל עוד הוא יהיה בבית המשפט "זה יגמר לא טוב" ומסרים נוספים. למחמתו, שעה שהעורר הסיע את בנותיו ברכבו, הבחן בגורוותתו נוגה ברכבה בנתיב הנגיד, הוא חזה את פס ההפרדה הרצוף וסיטה לעבר רכבת של גרוותתו באופן שאילץ אותה להסיט את רכבת לימין, אל עבר גדר ההפרדה באופן שכמעט והתגשה בה. בכך סטה מנתיב הנסיעה וחזה קו הפרדה רצוף באופן שיש בו בכך לסקין חי אדם.

אלו עיקרי כתוב האישום.

3. עם הגשת כתוב האישום, בהמלצת בית המשפט, הוסכם בין הצדדים של העורר, בין היתר, בתנאי מעצר בית מלא בבית אחותו, בפיקוחה ובפיקוח אחות נוספת, כמו כן, נפסל רשות הנהיגה של העורר עד תום ההליכים. בדיוון, עתר בא כוחו לקבלת תסקير מעצר אשר יבחן את המשך התנאים. ב"כ המשיבה הודיע כי המשיבה עומדת על תנאי השחרור אך אין היא מתנגדת לקבלת תסקיר.

בהתאם, שוחרר העורר ובית המשפט הורה לשירות המבחן להתייחס לתנאי השחרור בכלל ולתנאי שלילת רשות

הנהיגה בפרט.

.4. תסקיר מעצר התקבל בעניינו ביום 13.12.17 ובית המשפט קיים דין בפניו ביום 14.12.17.

ב"כ המשיבה טען לקיימן של ראיות לכואורה והיפנה למסקירה המעצר ממנה עולה כי העורר חתום בעבר על התcheinיות לקבל הוראה, אך בפועל, לא הגיע לטיפולים ולא הגיע למරץ לטיפול באלים, אך שהמסקנה היא כי מדובר למי שאינו נרתם לשיקום התא המשפחתי ואינו עומד בהcheinיות אשר לך על עצמו. ב"כ המשיבה היפנה לחששה של הגירושה מן העורר ולתיאורה אותו כדי שאינו לוקח אחריות על מעשי. המשיבה עתרה, בהתאם להמלצת תסקיר שירות המבחן, להחותר את תנאי מעצרו על כנמ, בפרט לאור הזמן הקצר שחלף מאז שחרورو בתנאים, כאשר טרם השיב לכתב האישום וטרם נטל אחריות למשיע.

ב"כ העורר טען כי אין ראיות לכואורה לכל העבירות המזיהות לעורר והיפנה לכך ששירות המבחן לא התיחס להחלטת בית המשפט אשר הורתה לו לבחון לא רק את תנאי השחרור בכללותם אלא את רשות הנהיגה של המשבב בפרט.

ב"כ העורר טען כי האיום היה בפני שוטר ולא בפני הגירושה המאוימת ועל כן הדבר אינו בבחינת איומים בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין. לגבי האיום השני אשר הושמע על פי הטענה בפני בתו של העורר, טען כי העבירה של הפרת הוראה חוקית ועבירת האיום מתיחסות לאותם דברים בדיק ולא היה מקום ליחס כפל עבירות, מה גם שכלל לא מדובר באיום אלא בעצה והדבר עולה מן ההקשר שבו נאמרו הדברים.

לגביו סטייה הרכבת הנטענת, הסכים ב"כ העורר כי הייתה סטייה, אולם לטענת העורר, סטייה שאינה מכוננת ובסיומו של יומן מדובר בעבירה תעבורת בלבד.

לאור הדברים הללו, עתר העורר לבטל כל תנאי השחרור באופן שיותר לו לחזור לעבודתו תוך התcheinיות כי יתרחק מאזור מגורי גרשתו.

.5. החלטת בית המשפט קמא ניתנה ביום 18.1.18 במסגרת הותיר בית המשפט קמא את העורר בתנאים שנקבעו כאמור, בתאריך 24.10.17.

על החלטה זו מלין העורר.

לטענתו, שגה בית המשפט קמא כאשר קבע כי יש ראיות לכואורה בכל העבירות הכלולות בכתב האישום, שכן משלא הושמעו דברי האיום בפניה של הגירושה, נשמט היסוד הפיזי של העבירה. לגבי האיום הנוסף המזיהה בשל דברי העורר לבתו, טען העורר כי הדברים היו בגדר עצה ולא כאים.

העורר הוסיף וטען כי הוא אדם מבוגר, ללא עבר פלילי, נהג --- ולא קיימת נגדוUILת מעצר. למעשה, הodeskיר מאפשר הקלה בתנאי השחרור באופן שיותר לו להמשיך לעבודה באותו מקום העבודה שבו הוא עובד למעלה מ-20 שנים.

6. בפתח הדיון בפניו מיתן העורר את עתירתו הרחבה אשר הובאה כאמור לפני בית המשפט קמא - ביטול כל תנאי המעצר והסתפקות בהרחקה מאוחר מגורי הגירושה - וביקש להתריר לו לשוב לעבודתו על מנת שיוכל לפרנס את ידיו וזאת בלבד. ב"כ העורר חזר על הטענות שהעלתה בבית המשפט קמא והיפנה למסקירות ממנה עולה, כך לטענותו, כי אין מדובר באדם אלים. הוא היפנה לפסיקה רלוונטיות וכן לראיות התומכות בטענותו. לשיטתו, לא נערך בבית המשפט קמא האיזון הנכון.

המשיבה טענה כי לא נדרש שהאים יושמע בפני האדם שלו מכוונים הדברים. לשיטתה, המאים הוא השוטר ומוסא האיים היא הגירושה, כאשר יש זיקה בין השוטרת לגורשה מתחוקף תפוקידה ואחריותה של השוטרת לשולמה של הגירושה. לגבי הפרת ההוראה החוקית והאים, לטענת המשיבה, עצם יצירת הקשר והבקשה להעברת מסר מהוועה הפרת ההוראה החוקית ומעבר לכך, הועברו גם מסרים מאיים. אשר לעברות התعبורה, הזכיר ב"כ המשיבה כי בעת האירוע היו עם העורר ברכבו גם שתי בנותיו וכמעט גורם להתנגשות בין שני חברי הרכב. הבנות העידו אודות התנהגות העורר בסיטואציה והדבר מצבע על מסוכנות רבה, בפרט משליך על בקשת העורר לאפשר לו לצאת לעבודתו כאשר יש לזכור כי עבודתה בנהיגה ובהובלה של נוסעים. אשר מיחסת לו עבירה שהיא תולדה של אייעוז מס肯 חיים, אין מקום להטעurb בפסילת רשיון הנהיגה שלו עד תום ההליכים ובוואדי שאין להתריר לו לחזור לעבודתו כנוהג.

7. עינתי בטענות הצדדים ובתיק החקירה אשר הוגש בפניו ושמעתי רוב קשב את טענות הצדדים.
אחר זאת, לא מצאת לי סוד להטעurb בהחלטה קמא.

8. עיון בחומר הראיות ובהחלטה קמא מלמד כי בית המשפט קמא העמיק בחומר הראיות, היפנה לראיות השונות הרלוונטיות למסקנותו, המקובלות אף עלי, כי בתיק ראיות לכואורה באופן המלמד על סיכוי סביר להרשעה ביחס לכל תכולות כתוב האישום. אני מקלה ראש בטענותו של העורר ביחס לראיות אולם מוקמן אינם בשלב זה, אלא בדיון בתיק הפלילי.

אוסיף רק ואומר, בקצרה, ביחס לטענה המרכזית של העורר הנוגעת לעבירות האיים בפרט האישום הראשוני, מעבר לכך שגם טענה זו, מطبع הדברים, תידין ותוכרע לגופה במסגרת ההליך הפלילי, אין מניעה כי אדם יורשע בגין דברי איהם הנוגעים לצד ג' אוטם אמר בפניי איש מרות.

בשלב זה של דיון בערר על תנאי שחרورو של העורר, אין מקום, כמובן, לדון לעומק ולהכריע בטענות העורר ביחס לפרט האישום הראשוני. ממוקף הציפור, אצין כי מעשה האיים יכול להתבצע בכל דרך שהיא ובכל עroz העברת מסרים שהוא, כאשר הדגש אינו במצב האיים אלא על מהותו. כמו כן, מאז תיקון סעיף 192, בוטלה "זיקת העניין" אשר נדרשה בעבר בין המאים, מי שקבע את האיים, בין מושא האיים, כך שגם אינה מתחייבת עוד כוון. הזיקה בין המאים לבין מושא האיים נבחנת, אך היא תלויות נסיבות, כך לדוגמא אם תוכן האיים הוא חמוץ ופוגעני, כמו במרקחה שבפניו, יכול שלא תדרש כלל זיקה (ראו רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, ס(4) 96 (2006) בעמ' 112). בנוסף, ביחס לטענת ב"כ העורר, יובהר כי אין צורך שהאים יגע לאזניה של הגירושה כדי שתתקיים עבירות איים מושלמת, שכן המאים אינם הגירושה בעניינו, אלא השוטרת. הגירושה היא מושא האיים ואין הכרח להוכיח כי הדבר האיים הגיע לאזניה באופן שהעבירה תושלם גם ביחס אליה.

9. אשר לעילת המעצר, בית המשפט קמא מצא מסוכנות מצדו של העוטר, אשר באה לידי ביטוי בכך שהמדובר באירועים שהושמעו אין בפני איש מרות, הן בפניתו ולכך מתווסף אי-ירוע התעבורה, אשר מעבר לsiclon אשר יצר לכלל משתמשי הדרכ, Siclon באופןו ממשי את בנותיו אשר היו עימם ברכבו והעובדה כי המעשה בוצע בלהט הרגע ולא מחשבה, אף היא מעלה את רמת הסיכון הנש��ן מן העוטר.

בשילוב כל אלה, קבע בית המשפט קמא כי נשקפת מצד העוטר מסוכנות ואני שותפה למסקנתו זו.

10. בית המשפט קמא קיבל את המלצת שירות המבחן להותר את העוטר בתנאי השחרור כפי שנקבעו, זאת אחר שקבע כי התנאים הללו מוצנים נכון בין המסוכנות וההתכונות להתנהגות פורצת גבולות מצד העוטר לבין הצורך להבטיח את מטרת המעצר בדרך אשר תפגע מעט בחירותו.

לא מצאתו להטעב בהחלטתו זו.

בקשת העוטר בבית המשפט קמא הייתה להסיר כל תנאי זולת הרחקה מבית גירושתו. בפנוי נדמה היה כי צמצם את ציפיותו והבהיר כי הוא עוטר להשבעתו לעובדתו בלבד. הלאה למעשה, משעה שמדובר בנג ---, בבקשתו היה לבטול תנאי פסילת הרשון וכן לאפשר לו להסתובב ברחבי הארץ בנסיבות השונות, זולת הרחקה מבית גירושתו. ככלומר, למעשה עומד על טענתו כי יש להסיר את תנאי השחרור.

אני שותפה לעדמת בית המשפט קמא כי אין מקום לעשות כן. הדבר גם עומד בסתריה להמלצות שירות המבחן ולא מצאתו בטענות העורר טעם המצדיק זאת.ברי כי יש בתנאי השחרור כפי שנקבעו כדי לפגוע בפרנסת העוטר ובמצבו הכלכלי וכפועל יצא - גם בנסיבות, באשר נמנע ממנו מקשר פרנסה שיאפשר לו לשאת בהוצאות הבנות. ואולם, נכון העבירות המיחסות לו והמסוכנות העולה מהן וגם מהתנהלות העורר עד כה, כאשר נמנע מטיפול כלשהו, אין מזאתה כי ניתן להקל בתנאי מעצרו באופן שהתבקש, ודאי שלא להסביר לו את רשיון הנהיגה וכן אי-ירוע התעבורה המיחס לו ובעיקר נסיבותו החמורות, לכאהר, כפי שעולה מתיק החקירה.

סיכומו של דבר, משלא מצאתו שגגה בהחלטה קמא, אני מורה על דחית העrr.

המצוירות תמציא החלטתי לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, א' שבט תשע"ח, 17 ינואר 2018, בהעדך
הצדדים.